

גדר שקום

מיסודו של המלוב"ן ראש המקובלים הנאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

דבר ה'

גאון וחסיד בארץ מולד עמו
רבי משה שמואל סיליש"א

להנצל מאויב שנראה כאוהב

שהמלאך הצליח - 'ותקע כף ירך יעקב', אבל עדיין אנו במצב של 'בהאבקו עמו', כי יעקב אבינו נאבק עם המלאך אף אחרי שבטל את התומכים. וזה לנו האות, כי התורה לא תמוש מן הדורות הבאים, למרות כל העינויים והגזרות, ואדרבא - יעקב יצא המנצח! וזהו שכתוב: "ויבא יעקב שלם" ואמר רבותינו שלם - בגופו, שלם - בממונו, שלם - בתורתו. גם עולם הזה וגם עולם הבא זכות זו של עסק התורה, יפה היא להקנות לנו גם את העולם הזה וגם את העולם הבא. כפי שיעקב זכה וקיבל גם את הברכות מאביו, אשר רובן עוסקות בענייני עולם הזה. בכדי להמחיש זאת היטב, נביא את הציור הבא:

יום אחד, בא עשו אצל אחיו יעקב, והנה רואה הוא שולחן גדול ערוך ומלא במיני מאכל מכל טוב, סלטים עופות ובשר וכו' וסביב לשולחנו יושבים נשותיו ובניו הדורים ונכבדים. ניגש עשו ליעקב ושואל אותו בטרוניא: והרי חילקנו בינינו את העולמות, ואתה לקחת לעצמך את העולם הבא, ואם כן, מנין לך כל העושר הזה?

אומר לו יעקב: והרי היום שבת קודש אשר לכבודה אני עושה כל זה, שכן היא מעין עולם הבא, ולכן כל מה שאתה רואה - הוא של העולם הבא! אומר עשו: אם כן, אבוא אליך פעם אחרת בימות החול ואראה כיצד הינך נוהג.

ואכן, הוא מגיע באחד מימות החול, אלא ששוב רואה הוא את יעקב בראש השולחן הערוך ומלא כל טוב וכו'. אומר לו יעקב בחיך: מה לעשות, היום ראש חודש... מגיע עשו ביום אחר, ובכל פעם יש 'תירוץ' אחר, היום יש לנו ברית מילה, פדיון הבן, וכו'.

עד שיום אחד מגיע עשו לבקר, בידעו שיום זה אין בו שום 'סיבה למסיבה', והנה שוב יעקב יושב עם בניו ועם עוד עשרות אנשים מסובים בשמחה ובטוב לבב... כעת כבר עשו לא מבין: והרי היום לא חודש ולא שבת, לא ברית ולא חתונה, ולשמחה - מה זו עושה?

אומר לו יעקב: הלוא תדע, כי היום עושים אנו 'סיום מסכת'! ולפליאתו של עשו, מסביר לו יעקב: אנו הרי עוסקים בתורה, ומדי פעם בפעם אנו מסיימים מסכתות, ולגומרה של תורה אנו עושים שמחה גדולה...

המשך בעמוד הבא <<<

היצר הרע - הוא על לימוד התורה. ולכן 'ויגע בכף ירך יעקב' (לב, טו) - הם 'תמכין דאורייתא' [תומכי התורה] (וזהו הקדוש ח"א דף פח). וכאשר נאבק שרו של עשו עם יעקב אבינו, היה זה על ענין הברכות. וטענתו של יעקב היתה, כי הברכות שייכות לו ולא לעשו, בשביל שבניו עתידים לקבל את התורה וילמדוה. ובוה שרו של עשו לא יכול היה להכחישו. וזהו: וירא כי לא יכול לו. אלא שלבסוף טען שרו של עשו, כי יבוא זמן בסוף הגלות קודם עלות השחר, שהעם יתעצל ח"ו

"הצילני נא מיד אחי מיד עשו" (לב, יב)

יעקב אבינו ע"ה, בעת שהתכונן לפגוש את עשו אחיו, נשא תפילה לפני השי"ת שיציל אותו 'מיד אחיו מיד עשו'. ויש לשאול, מדוע התבטא יעקב ואמר: מיד אחי מיד עשו, והלוא די היה בכך שיגיד "מיד אחי" או "מיד עשו"?

אלא, ידוע הוא שעשו הוא אדום, והמטרה שלו היא ח"ו להעביר את שם ישראל מן העולם, ולפעמים הוא בא בכח הזרוע, ע"י חרבות ופצצות, אך כשרואה שאינו יכול לנצח את עם ישראל בדרך זו, כי הם הולכים בדרך ה' וישומרים תורה ומצוות, אזי הוא בא בדרך האבה ואחזה בכדי להחטיא את ישראל, ומביא להם מתנות כמו: 'אופנה' חדשה, או אינטרנט צבעוני, טלפונים 'חכמים' להרע, וכל זאת בכדי להחטיא את הנשמה ובכך לבטל אותם מן המצוות, כאשר מטרתו הסופית היא להאבידם מן העולם. ולכן התפלל יעקב על שני אופנים אלו 'מיד אחי', כשהוא מגיע באיציטלא של אה, ו'מיד עשו' כאשר הוא בא באכזריות כעשו.

ואמר רבותינו על כך, משל למה הדבר דומה? יום אחד, הרוח והשמש התנווכחו ביניהם אודות עובר אורח אחד שהלך עטוף במעיל, מי בכוחו להסיר ממנו את מעילו. אמרה הרוח: הן כוחי הוא רב, ויכולה אני להעיף את מעילו מעליו. ואכן החלה הרוח לנשוב בעוצמה, אך ככל שהתחזקה יותר, כך חזיק האיש את אחיזתו במעיל והתכרבל במעילו יותר ויותר. ואז באה השמש ואמרה: בוא וראה כיצד אני יכולה להוציא ממנו את המעיל שלו בדרך נועם.. ואכן, החלה השמש להוציא את קרניה אט אט, עד שמרוב חום פשט האיש את מעילו... והנמשל מובן.

עיקר התנגדות הס"מ היא לתורה

וזו הייתה מטרת חייו של עשו, להוציא מלב ישראל את התורה והמצוות. וכפי שהוכיח החפץ חיים זצ"ל מכך ששרו של עשו בחר להילחם דוקא ביעקב ולא באברהם או יצחק, שכן הוא עוד יכול היה לסבול את מידת החסד של אברהם, או המסירות והגבורה של יצחק, אך את תורתו של יעקב - לא היה מוכן לסבול בשום אופן.

ללמדנו, כי עיקר השתדלות המלחמה של

וישולח

ב"ש	צפת	ת"א	י-ם	כניסת שבת:
4:20	4:11	4:17	3:59	
5:18	5:12	5:17	5:16	ציאת השבת:
			5:55	ד"ת:

"הצילני נא מיד אחי מיד עשו פי רשע אנכי אתו פן יבוא והפני אם על פנים" (לב, יב)

מלהחזיק ביד לומדי התורה, כמו שנאמר: ויגע בכף ירכו, אלה תמכין דאורייתא כמבואר, ולכן ניתן מקום לשרו של עשו להחזיק בכף הירך.

ומעשה אבות - סימן הוא לבנים, אשר בכל דור ודור נאבקים אתנו שונאי התורה לרפות ידי עמלי התורה, ומכיון שלא מצליחים להרפות ידי הלומדים, הם מנסים להכשיל את תומכי התורה, ובכל מיני סיבות שונות ומשונות - מרפים הם את ידי התומכים, ובכך הם מקוים לשבור מטה לחמם של הלומדים שיעזבו את הישיבות ח"ו.

נלחמים בכל מצב

אמנם, כאן גלתה לנו התורה, כי אף על פי

הבנו

למעמד הנפלא
והמרוזם

גורסת הזוהר הקדוש

יום רביעי ז"ך
בכסלו התשפ"ג

בבית הכנסת הגדול
בירושלים

דבר ה'

מאמר השבוע מאת מר"ד עמ"ד
ד"ר בנימין טשואלי שליט"א

ואכן, מני אז שולח עשו את השר ס"מ להפריע לסיומי המסכת שלא יתקיימו, וכפי שדרשו דורשי רשומות: סמא"ל ר"ת: ס'יום מ'סכת א'ין ל'עשות. אך אנו לא נכניעים ב"ה, ומסיימים עוד ועוד מסכתות וספרים, ובכך מכניעים את כוחו של עמלק.

וזאת עלינו לדעת, כי כל הכח להרוג ולהכניע את הכח של הס"מ, הוא בעיקר ע"י התורה הקדושה. וכמו שאמרו, כי התלמוד מכניע אפילו את הקל"י של הנקבה, אשר ידוע שכוחה גדול מקל"י הזכר, ואף ע"פ כן - ע"י התלמוד מכניעים זאת הקל"י. והרמז לכך הוא, ש'תלמוד' עולה בגימטריא 480 כמנץ 'לילית', שהיא הנוקבא של הקל"י כנודע.

יזכנו ה' להרבות ולהגביר חילים בתורה הקדושה, ובכך להכניע את כוחו של עשו הוא אדום, עד יבוא לציון גואל והיתה לה' המלוכה. שבת שלום ומבורך.

- המשך מעמוד קודם -

מה לעשו עם סיום מסכת

את זה - כבר לא יכול היה עשו לסבול. הוא הולך אל דודו ישמעאל להתייעץ עמו, כיצד זה שיעקב אשר לקח את העולם הבא, נהנה הוא כל כך מן העולם הזה? הנה, על כך שזכה לנשים מיוחדות ובנים יפים ואציליים - עוד יכולתי להבליג, ועל כך שהוא 'חוגג' את השבתות וימים טובים, נחא. אך מה הן ה'סיומי מסכת' הללו חדשים לבקרים?! עד כאן!

מפרדס התורה

הדושים יקדים לשולחן שבת

ובנייהן נמצאות האותיות "רגליו", וזהו ששלח לו "מת ורגליו בתוכו" היינו ששלח לו מרגליות.

"וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים וְאֵת יְלְדֵיהֶן וְאֵת רֵאשֵׁנָה וְאֵת לֵאָה וְיְלְדֵיהָ אַחֲרָנִים וְאֵת רַחֵל וְאֵת יוֹסֵף אַחֲרָנִים" (לג, ב)

נבואת הגר"א שמתגשמת אל מול עינינו

מובא בשם הגר"א (בקונטרס הנדפס מהגר"א וסרמן זצ"ל על עקבתא דמשיחא) שכל הפרשה מרמזת על זמן הגאולה, אז יהיו הערב רב המנהיגים, והם בבחינת "השפחות ואת ילדיהן ראשונה", ו"לאה וילדיה", אלה המון בית ישראל שניהרו אחריהם ויהיו במדרגה שנייה. "ואת רחל ואת יוסף אחרונים" אלו התלמידי חכמים שהיו מושפלים מכל.

והנה נתקיימו דברי הגר"א זצ"ל בזמננו, וזה מראה כי קרובה ישועתנו לבוא, וכל מי שיעמוד בנסיון האחרון הזה, יתרומם לעתיד למדרגה גבוהה מאוד.

"וַיַּפֵּל עַל צְוָארָו וַיִּשְׁקָהוּ" (לג, ד)

וישקהו" בר"ת למפרע ויאמר הכי קרא ש'מו' יעקב ויעקבני

בספר ילקוט חמיישאי (כא) כתב בשם ספר מנחת יהודה, המילה "וישקהו" מנוקדת בתורה, דהיינו בספר התורה יש נקודות מעל אותיות המילה וישקהו. וניקוד זה בא ללמד שעשו לא נשקו מכל לבו (כמו שכתב בספרי בהעלותך ס"ט), וזאת כיון שזכר שגנב ממנו יעקב את הברכות ושלקח ממנו את הבכורה.

ויש לכך רמז בפסוק, שהמלה "וישקהו" בראשי תיבות למפרע היא, ויאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני. דהיינו שבשעה שנשקו, זכר לו את אשר עשה לו יעקב למפרע.

"וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו אֶל עֶשָׂו אָחִיו אֲרֵצָה שְׁעִיר שָׂדֵה אָדָם" (לב, ד)

מלאכים "ממש" ר"ת מ'מ' צוות ש'עשה, שע"י המצוות שעשה נבראו מלאכים ואותם שלח

יש לפרש מהו מלאכים ממש, שבספר ויזרע יצחק (טי"ב ריש וישלח) כתב בשם המקובל הרש"ם, שאלו הם שמות המלאכים ששלח יעקב לעשו, מיכאל מלכיאל שננדיאל. ושמותם נרמזים בתיבת "ממש" שהיא ראשי תיבות שמות המלאכים הנזכרים. גם נרמז הדבר בברכות קריאת שמע של שחרית, שאומרים "עזרת אבותינו", והכוונה שהמלאכים עזרו ליעקב במלחמה עם עשו. וכשתחשב תמצא ש"עזרת" עולה בגימטריא, מיכאל מלכיאל שננדיאל, ונפלא.

"וַיִּיָּקַח מִן הַבָּא בְּיָדוֹ מִנְחָה לְעֶשָׂו אָחִיו" (לב, יד)

יעקב שלח לעשו מת ורגליו בתוכו

איתא במדרש פליאה (מובא בנן איש חי דרושים כאן), יעקב אבינו שלח לעשו אחיו מת ורגליו בתוכו. והוא פלאי מה כוונת המדרש? שמעתי מפי מו"ר חכם יוסף עדס זצ"ל, שפירש כוונת המדרש, ששלח לו "מרגליות", שהנה המילה מרגליות מתחילה באות מ' ומסיימת באות ת', יחד יוצאת המילה "מת",

תורת יוסף
הסודות והחכמות בפישוט מיוחד של מרן
הגדול רבי יוסף קארו

לומר דבר שקר מפני דרכי שלום

"עַד אֲשֶׁר אָבֵא אֶל אֲדֹנָי שְׁעֵרָה"
(ג, יד)

עד אשר אבא אל אדוני חזר לו, אלא מכאן אמרו מותר לשנות דברי שלום, רבי נתן אומר מלוא לשנות דברי שלום שנאמר ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני ויאמר ה' עגלת צקר תקח צידך ואמרת לזנות לה' צאלו (מדרש הגדול).

בשו"ת תורה לשמה (סימן שסד) נשאל דמצינו לפעמים שהותר לשנות מפני השלום ושביארו התוספות שגם אלו ג' דברים שהחכמים משנים דיבורם שהם מסכתא פוריא ואושפיזא כדאיתא בגמרא מסכת בבא מציעא (כג ע"ב) פירשו שם התוספות שהם גם

ממקומו אלא ישראל עיקר ויעקב טפל לו
(צרכות י"ג ע"א).

א. מה שנהגו שרק מוסיפים שם לחולה ולא משנים השם לגמרי נכון לדקדק בכך וכמו שכתב בשו"ת דבר משה תאומים שמבואר בספרן של צדיקים שלא לשנות שם החולה לגמרי, כנודע ממה שכתב האר"י אשר נפש חיה הוא שמו, וכל אדם שואב חיותו על ידי אותיות שמו, ואם עוקרין שמו לגמרי ח"ו פסקיה לחיותיה ולכן אין לעקור השם אלא להוסיף שם חדש.

ב. וכן יש לעשות כששם החתן כשם חמיו או שם הכלה כשם חמותה, שיוסיפו שם אבל לא יעקרו הראשון לגמרי.

ג. וכן בעובדא שאיש אחד קרא שם בנו הנוולד לו כשם אביו, ובמשפחתם לא נהגו לקרוא מחיים על שם הסבא, והקפיד הזקן ואמר שמשום זה יעביר בנו מנחלתו ולא יוסיף לראותו כיון שזולל בכבודו והתנצל הבן שעשה בשגגה, העלה בשו"ת יד אלעזר (סימן קיא) שמותר להוסיף שם כדי להשכיח שלום ולהשיב לב אבות על בנים אך לא יעקרו שם הראשון לגמרי אלא יהיה טפל לשם החדש שנתן עתה (על פישו"ת יב"א ח"ה יו"ד סימן כא אות ג).

כן נחשבים דרכי שלום, ואם כן יודמן כמה עניינים שאדם יכול לומר שיש בהם דרכי שלום וכיצד נדע כמה יש היתר לשנות, והשיב להם הרב שלא יאמר מדעתו אופנים אלו רק יביא להם דוגמאות מחז"ל וכך הביא הרב זלה"ה אופנים רבים שחז"ל שינו מפני השלום.

ובסוף דבריו סיים בזה הלשון: הנה סדרתי לכם שולחן מלא כמה אופנים בענין השקר וגניבת דעת הנוכרים בדברי רבותינו ז"ל להיתרא, ואתם תדקדקו בכל דבר ודבר ותלמדו דבר מתוך דבר, אך תשימו יראת ה' על פניכם לבלתי תעשו קולות חוץ מן השורה בדמיון רחוק.

שינוי השם לחולה

"וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים שְׁמֶךָ יַעֲקֹב לֵאמֹר יִקְרָא שְׁמֶךָ עוֹד יַעֲקֹב בִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל"
(כ"ה, י')

כיוצא זו אתה אומר לא יקרא שמך עוד יקב כי אם ישראל יהיה שמך, לא שיעקר יעקב

עם סגולה

סגולות מועילות במקומות מוסכמים

סגולות לחנוכה

א. מצות נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאוד, וצריך האדם להזהר בה כמו שאמרו רבותינו: הרגיל בנר הויין ליה בנים תלמידי חכמים (גמ' שבת כב ע"א; ע"י בסגולות בשבוע שעבר).

ב. סגולה נפלאה להתפלל בחנוכה לזכות בזרע של קיימא, כי ימי חנוכה מסוגלים לפקידת עקרים ועקרות, ובפרט ביום השמיני של חנוכה הנקרא 'זאת חנוכה'.

ג. כמו כן יש להרבות בתפילה בימי החנוכה על הפרנסה, כי ימי החנוכה מסוגלים לפרנסה, ויש רמז לכך בפסוק 'לחם לפי הטף' - ט"ף בגימטריא חנוכה (אביע"ה סגולות עמ' 217).

לקבל מושג

כיצד מושגים בנות הח"ן

מלכין קדמאין

בפרשת וישלח (ו, לא) "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך לבני ישראל" ומונה התורה ח' מלכים: א. בלע בן בעור ב. יובב בן זרח מבצרה, ג. חושם מארץ התימני, ד. הדד בן בדר, ה. שמלה ממשרקה, ו. שאול מרחובות הנהר, ז. בעל חנן בן עכבור. והמלך הח' הוא הדר, ושם עירו פעו ושם אשתו מהיטבאל בת מטריד בת מי זהב.

והמתבונן בפרשה זו תמה מה ראתה התורה למנות לנו מלכים אלו, וכי לא היו עוד מלכים בעולם חוץ מהם, ועוד שבחלק מהמלכים כתוב מי היה אביו של אותו המלך, ולא בכלם, וכן בכל המלכים כתוב 'וימלוך' 'וימות' ואילו במלך השמיני לא כתוב 'וימות', ומה גם שבמלך השמיני הוזכר שם אשתו, משא"כ בו' מלכים הראשונים. בזה הקדוש ובספר עץ חיים מבואר שפרשה זו סודה עמוק מאוד, וכל הפרטים הכתובים בה הם רמזים גדולים, אין ביכולת המדורר קצת להכיל כל עניינה,

שונה הלכות

השבת למעשה ע"פ ספר שדר הוי"ו
למור"ר שליט"א

הלכות ציצית (המשך)

ז. לפי דברי רבנו האר"י יעשה בחוטי ציצית ט"ל כריכות על סדר זה: שבע, שמונה, אחת עשרה, שלש עשרה, ויש בזה סוד. וכן יעשה אותן חוליות חוליות, כל חוליה מג' כריכות. והמהרש"ל בים של שלמה (ריש מסכת יבמות) כתב הט"ל כריכות הם כנגד ט"ל אורות, אורות ג"י ציצית ח' חוטים וה' קשרים.

ח. כתב רבנו האר"י ז"ל בשער הכונות, שיעור הטלית גדול הוא כדי שיקיף כל ראשו וכל גופו עד החזה פנים ואחור, וחז"ל אמרו כדי שיכסה ראשו ורובו של קטן. ומו"ר הבא"ח כתב כי שיעור זה דנקיט חז"ל בקטן דבעינן רוב גופו הוא החזה, ולכן הטוב ביותר לעשות הטלית הרוחב שבעים ושתיים סנטימטר והאורך מאה עשרים סנטימטר. ואם אדם ארוך הרבה כתב הבא"ח שמסתימות דברי רבנו האר"י ז"ל נראה יותר שצריך לשער כל אחד כפי מידתו. מיהו לקולא לא עבדינן, שאם יש קצר קומה הרבה שהוא גדול בשנים ורק קומתו קצרה כמדת קטן בן ט' שנים, אינו יכול ללבוש טלית שיגיע אליו עד החזה, כיון שזוהי הטלית אינו מגיע בגדול עד החזה.

ט. ישתדל כל אדם לבדוק הציציות בכל פעם שלובש הטלית. אבל אם אין לו פנאי, יכול ללבוש הטלית בלא בדיקה, ובפרט אם הצניע הטלית במקום שמור, שאין צורך לבדוקו.

י. יברך מעומד ויתעטף מעומד. ומנהג חסידים ק"ק בית-אל" כפי שאמר לנו מו"ר המקובל האלהי כמוהו"ר מרדכי שרעבי זצוק"ל ליקח הטלית ביד ימין בלבד ולברך ולעטוף ביד ימין תחילה כל גופו, ואח"כ יעלה הד' כנפות על הכתפיים, ב' לצד ימין ב' לצד שמאל. וב' כנפות דימין ישליך לאחור לצד שמאל, ושתי השמאליים ישארו כנגד פניו. ותמתין כדי שיעור הליכת ד' אמות. ואח"כ תשליך גם אלו השתיים השמאליים לאחור בצד שמאל, וישארו כדי שיעור הליכת ד' אמות. ותעשה ב' הכאות. ואח"כ ישלשל הטלית שיהיו ב' ציציות לפניו וב' לאחוריו. וכתב הרב סעדיה גאון דישליך ב' כנפות על צד שמאל להכניע ולתקן היצה"ר ולא יהיה מהם כלום על צד ימין. ויש נוהגים שאחר שסיים ברכת "להתעטף בציצית" עוטף הראש תחלה בלבד, כשארבע הציציות יורדות על הכתמים כנגד

על הצדיקים

מתורת ומעשרות של צדיקים
בפי טייפיד מבור מור"ר שליט"א

הגאון המקובל רבי יעקב לופס - י"ז כסלו

רבי יעקב ב"ר נסים לופס נולד ר"ח השון תרכ"ח [1888] בארם צובא, נתחנך ונתגדל על התורה ועל עבודת ה' יום וליילה לא ימיש מתוך האהלה אוהלה של תורה - בנגלה ובנסתר, בה עסק מאהבה ומתוך תשוקה נפשית עזה, ממנה ינק את כל מזונו הרוחני כי בימיו טרם חדרה תרבות המערב להמזרח. אותה הלמדנות הקנתה ללומדיה מדות טובות ומוזגים טהורים, והעמידה אותם על בסיס האמת הצרופה והברה ודרכם היתה זכה וברה בתכלית הזיכוך, כן דעתם היתה משקפת דעת התורה וכל מאוייהם, היו עבודת ה' עסק התורה, מצוות ומעשים טובים ודבקות גמורה בחיי העולמים.

עוד מנעוריו התנהג בחסידות ובתעניות וסגופים ולא עבר עליו חצות לילה בשינה, כשהיה בשליחות בעוברו דרך קושטא התאכסן בבית מ"מ "חכם באשי" [רב ראש] הרה"ג משה פראנקו זצ"ל ובהמלצה שכתב לו נאמר בין השאר: "הוא אחד מל"ו צדיקים שבדור", עוד בהיותו באר"י היה מוכיח לרבים בכל אשר ימצא, וביחוד נגד גלוח הזקן בתער, ודבריו שהיו יוצאים מהלב היו נשמעים ורבים חזרו בתשובה על ידי תוכחתו ומוסרו. בערבי שבתות ויו"ט, היה המנוח יוצא אל הקהל ומזהירם להפסיק את עסקיהם. בנסעו מארם צובא כמה מגדולי העיר בקשהו שלא יעזבו, ונצטערו מאוד על פרידתו מהם, לפי שהיו מפיקים ממנו תועלת רבה בתוכחתו ועסקתו הציבורית.

באלול תרע"ג עלה המנוח לירושת"ו, ונולדו אל קהל החסידים ביישיבת "רחובות הנהר". בחבורה הק' של גאון הקבלה ציס"ע כמוהו"ר שאול דוויק זצ"ל, שהיתה נתמכת ע"י איש חיל רב פעלים מזכה את הרבים כה"ר סי' נסים נחום זצ"ל, לומדי הישיבה הנ"ל עסקו בתורת הקבלה, והתפללו עפ"י סודו הרש"ש ז"ל, וכוננות האר"י החי ז"ל.

כמו כן השתדל בעמל ומרץ לקיום ישיבה לפשט וקבלה בשכונת "זכרון משה" בירושלים. בבית כנסת הגורג'ים, בין תלמידיו נמנה מו"ר ראש הישיבה המקובל רבי מרדכי שרעבי זיע"א שלמד מפיו את חכמת הסוד.

שש ושמוע לעשות רצון קונו, באמירת "שירת הים" היה יוצא למרפסת בית הכנסת ומתהלך בה הלך ושוב, כמתאר לעצמו שהולך הוא ביבשה בתוך הים, ובשמחה רבה היה אומרה. כל ימיו למד מתוך עוני ודחקות, ובכל זאת השמחה ובת צחוקו רחפה תמיד על שפתיו, כמאוסר על שזכה להגות בתורה, איש לא יכול להבין את קיום ההפכים הללו, אולם בעל אמונה תמימה ובטחון חזק כמוהו ז"ל, יכל להשלים עם כל תלאות החיים העוברים, בהכינו את עצמו לקראת ה"טרקלין" וחיי נצח. בסלוקו אבד אחד משרי הדור הישן, שהיה צדיק תמים הוא יעקב איש תם. תנצב"ה היע"א.

הפנים, ולאחר מכן אוחו כנפות הטלית שבצד ימינו, ומשליכם על כתיפו השמאלית, ואחר כך משליך גם את הצד השמאלי שכנגד פניו לאחוריו על כתפו השמאלית, ושוהה כך כדי הילוך ארבע אמות, ולאחר מכן מוריד הטלית על כל גופו, ומחזירם באופן שיהיו שתי ציציות מלפניו, ושתיים מלאחוריו.

יא. כשתברך להתעטף בציצית תכוין בראשי תיבות ל"ב, שהם ל"ב חוטי הציציות והם סוד ל"ב נתיבות חכמה.

יב. אם בעודו מתעטף בטלית טרם הורדת הטלית על גופו, שמע ברכה, קדיש, קדושה או ברכו, צריך לענות. וה"ה אמן דברכות, ואין זה נחשב להפסק בין הברכה למעשה המצוה, שמכיון שהניח הטלית על ראשו, הרי התחיל כבר במעשה המצוה, ובכיוצא בזה אין לחוש להפסק במקום צורך.

יג. מנהגינו מזמן מו"ר ראש הישיבה כמוהו"ר מרדכי שרעבי זצוק"ל שלא לברך על טלית קטן, אלא פוטרם אותו בברכת טלית גדול. ואעפ"כ כנוהגים לברך על טלית קטן כשיש בה שיעור אמה וחצי אורך, על אמה רוחב (שיעור אמה 84 ס"מ). וזהו השיעור שראוי לצאת בה ידי חובת ציצית, אין מזניחין אותם שיש להם על מה שיסמוכו.

יד. בוזה"ק הפליג מאד בשבח המגיע ליוצא מביתו מעוטף בציצית ומוכתר בתפילין, והולך לבית הכנסת ואומר בפתח פסוק ואני רובב חסדך וכו'. ומצוה זו קודמת למצוות עשרה ראשונים, כמ"ש בשער הכונות לרבנו האר"י ז"ל.

טו. לפי זוה"ק אם אדם לא קורא ק"ש עם טלית כאילו מעיד עדות שקר, ודלא כמ"ש התוס' במנחות שרק מי שלא מניח תפילין וקורא ק"ש מעיד עדות שקר, אלא גם מי שמניח תפילין אלא שלא שם טלית עליו גם כאילו מעיד עדות שקר.

טז. בפרשת שלח כתב זוה"ק שבתחילה צריך להניח תפילין ואח"כ ציצית. אמנם בפרשת תרומה כתב שקודם יתעטף בציצית ואח"כ יניח תפילין, ממטה למעלה, כי מעלין בקודש. וכן דעת האר"י ז"ל בשעה"כ. ויש בזה סדר של כוונות כידוע ליודעי חן, כי הציצית ביצירה, והתפילין של יד בבריאה, ושל ראש באצילות. וכן כתב מרן בב"י (סי' בהע"ש) שתדיר ואינו תדיר תדיר קודם, ועוד שמעלין בקודש.

יז. קטן היודע להתעטף אביו חייב להנכו בציצית, והוא כבן חמש שנים. ושיעור הטלית, בכדי שיכסה גופו מלפניו, מצווארו עד סוף חיבור עצמות החזה. וכן מאחוריו כשיעור הזה. ויש להזהר שלא ליתן לו לברך על הציצית אלא אם כן נעשתה טויית הציצית בעבודת יד.